

OTTHONUNK AZ EGYHÁZ

A péceli katolikus egyházközség hírlevele
Pécel, 2020. június 27. XIV. Évfolyam 17. szám

A fogadalom kötelez

Egy héttel ezelőtt még kérdéses volt, hogy a hagyományokhoz hűen meg tudjuk-e tartani a Jézus Szíve fogadalmi szentmisét a szabadban, hiszen egyfolytában esett az eső. Istennek bizonyára tetszésére lehet a fogadalomhoz való hűségünk, azért kaptunk ajándékba olyan szép időt, amit álmodni sem mertünk.

A szívhez szóló prédikáció, Jézus Szíve litánia, szerény körmenet és szentségi áldás a korlátozások után örömmel, reménnyel töltött el bennünket, a Korda könyvkiadó jelenléte és a kiadványok iránti érdeklődés pedig egy ígéretes kapcsolat kezdetét jelentheti.

-szerkesztők-

Köszönjük a testvéreknek a korlátozások alatt és enyhítések után megélt tapasztalataik megosztását, melyek a személyes találkozások hiányában egységünk erősítése mellett ahhoz is hozzájárultak, hogy egyre többen sajátjuknak érezhessék a Hírlevelet. E hitben folytatjuk sorozatunkat.

Jézus által a jó úton

Nem vagyok már fiatal, sok mindent átéltem, megtapasztaltam. Éppen a korlátozások enyhítése után volt a 80. születésnapom, amit kicsit visszafogottan ugyan, de megünnepeltünk. Persze, ennek is örültem. Úgy vagyok vele, mindent elfogadok, amit az élet hoz, az örömekért pedig hálás vagyok. Isten sok jóval megajándékozott életemben, pedig nem érdemlem meg, mert korábban elsodortak a napi tennivalók, munka, család, én pedig keveset gondoltam Rá, de Ő mindig mellettem volt, gondviselő szeretetével visszavezetett a jó útra. Saját magamon tapasztalom a tékozló fiú történetét, és teljesen átérzem, milyen a felhántorgatás nélküli megbocsájtás, ahogyan Isten viszonyul hozzám. Mindig rá tudok csodálkozni Isten különleges útjaira, ahogyan Magához vonz bennünket. A visszatérésem elején végzett életgyónásomra gondolva hála tölt el, s már nem akarok letérni Isten útjáról.

Ehhez biztosan köze van a szülői indíttatásnak, az ő imáiknak. Édesanyám szinte egyedül nevelt fel, mert édesapámnak 2,5 éves koromban el kellett mennie a háborúba, ahonnan nem jött vissza. Néhány levelét megőrzött az édesanyám, azokban írta, mennyire örül, hogy édesanyám elvitt a templomba, ahol jól viselkedtem. Vissza tudok következtetni a leveleiből, milyen eseményekről számolt be az édesanyám neki, és jó érzéssel tölt el, hogy fontos volt nekik az ima és istenkapcsolat, hogy én is **megismerjem Jézust** egészen kicsi koromban.

7 éve özvegy vagyok, tulajdonképpen egyedül élek, de a lányoméék közel vannak, gyakran átjönnek, visznek magukhoz, főként ott találkozom az unokákkal is. A szülői példát követve sokat imádkozom értük, mert a ma szokásos „hiszek én a magam módján Istenben” mondatot többször hallom tőlük, de templomba nemigen járnak. Hiszek abban, hogy az imának van ereje, Isten mindenkit szeret, türelmesen vár és gondoskodik rólunk. Ezért nem erőltetek rájuk semmit, inkább az értük mondott imában bízom. Az unokámnak éppen egy bibliát készülök ajándékozni, ő maga jelezte, hogy szívesen megismerné.

A két kis dédunokának keresztet rajzolok a homlokára, kérem az Isten áldását életükre.

Édesanyám nagyon szerette a Szűzanyát, egész életében rózsafüzércsoportot vezetett, hívott engem is, de nem erőltette rám, most mégis is bokoranya vagyok. Már évekkal ezelőtt Szabóné Mártika mindig hívott az imacsoportba, ahol összeismerkedtem Korponai Erzsikével, aki bokoranya volt, összebarátkoztunk, a példájával bevonzott az imacsoportba. Amikor ő elköltözött, engem kért a folytatásra. Kicsit meglepődtem, mert nem olyan régi lakos vagyok Pécelen, még vonakodtam is, de más nem vállalta, így az enyém lett a feladat. Régebben többen voltunk, az idősek lassan elfogytak, de reménnyel tölt el, hogy vannak csatlakozó fiatalok is.

Egy időben szerdánként jöttünk össze közös imára, most csütörtökön maradunk a reggeli szentmise után. Szoktam dokumentálni, ki melyik titkot imádkozza, figyelek a cserélésre. A karantén idején hiányoztak a közös imaalkalmak, de mindenki végezte otthon.

A szentmisék hiányát nehezebb volt elviselni, nagyon vártam az enyhítéseket, mégis **lemaradtam egy héttel**, csak később értesültem, hogy már egy vasárnap lehetett jönni. Hallgattam a rádióban, vagy néztem a TV-ben, de nekem az nem ugyanolyan, mint élőben. A szentáldozás is hiányzott. Előfordult, hogy a lelki áldozás imáját a közvetített misékben kihagyták, esetleg túl gyorsan, követhetetlenül mondták, ami fokozta a hiányérzetemet.

Az Oltáriszentség ereje sokat jelent nekem, hiszem, hogy **Jézus által juthatok az Atyához**. Korábban egy gerincműtétem volt, a hosszan tartó betegségemben az imacsoport rendszeresen látogatott, átélhettem az ima erejét a gyógyulásom folyamatában, Káposztássy

Béla pedig jött áldoztatni, azóta mindig hálás vagyok neki ezért, az ő segítségével éreztem az Úr gyógyító jelenlétét. Azóta tudom azt is, hogy a kiszolgáltatottságban még jobban ragaszkodunk Istenhez, a nehézség megnöveli az utána való vágyakozásunkat.

Így volt ez a korlátozásokban is. Nagyon nem szerettem a maszkot hordani, de már azt sem bántam, ha fel kell venni, csak **végre misén lehessek**.

A múlt vasárnap pedig a kertben olyan szívmengető volt a Jézus Szíve fogadalmi szentmise, amit a kismadarak végig énekeltek velünk, hogy sokáig nem fogom elfelejteni! Kellenek a lelki feltöltődések, amik átsegítenek bennünket a nehéz napokon, időszakokon.

Bóta Józsefné Anna

Karantén-életben

Már pár éve a Jézus Szíve Társasága Otthonában élek, de időnként még visszajárok a Szív Lelkiségi Központba, Tahiba, ahol lelki beszélgetésre jönnek hozzám, és van egy visszajáró, több személyből álló csoportom is. Most a korlátozások miatt nagyon hiányzott a kimozdulás. Sokszor megmosolyogtat, máskor kicsit bosszant, mikor a nővérek azt mondják, pihenjek. Értem a jó szándékot, de más dolgom sincs, mint a pihenés, hiányzik az életemből az egészséges elfáradás. Ismerőseimmel telefonon tartom a kapcsolatot, de nekem a lelkivezetés így nem megy. Szükséges, hogy szemtől szembe legyek azzal, aki rám bízta legbensőbb lelki ügyeit, jobban tudok rá figyelni személyes jelenlét által.

Egyébként nem nagyon foglalkoztatott a járvány, illetve nem volt bennem semmiféle félelem, egyszerűen csak éltem az életemet, ahogyan lehetett. Az Otthonban mindent megtettek értünk, még kijöttek fertőtleníteni is az egész épületet. Látom, hogy a dolgozóknak megterhelő a többletmunka, de olyan jól beosztják az idejüket, a sok tennivaló mellett beszélgetni is tudnak néha velünk. A lakókat is eléggé megviselte, hogy nem jöhettek a hozzátartozók, mert még inkább szükségük volt a jó szóra. Sokan nem is értették, miért is vannak a szorítások, így betartani sem tudták az előírásokat. Nekik segítettem abban, figyeltem rájuk, hogy ez jobban sikerüljön. A rendtársak között aránylag a legmozgékonyabb vagyok, őket is próbálom figyelni, követni, jól vannak-e, mivel foglalkoznak. És természetesen többet imádkozom.

Én szívesen vagyok csendben, de már nekem is túl hosszú ez a bezártság. **Leginkább a szentmiséken való igazi jelenlét, a naponkénti liturgiák, szentáldozás hiányzott, fájdalmasan érintett.** Mindnyájan néztük a Tv-ben, hallgattuk rádión, de az mégsem ugyanaz. Nagy ajándéknak élttem meg, hogy éppen Úrnapján volt a korlátozások utáni első szentmise. István atya gyönyörű, szívhez szóló prédikációt mondott, teljesen felfrissültem bensőleg. Emellett az is nagyon jó érzés, hogy István atya személyesen is számon tart bennünket, kölcsönösen örültünk az együttlétnek. Sajnáltam, hogy most nem volt nagy ünneplés Jézus Szíve napján, vendégek nem jöhettek. Pedig olyan szép, mikor eljön a templom kórusa a misén énekelni és koncertet adni. Mégis hálás vagyok, hogy zárt körben ugyan, de ünnepelni tudtunk ezen a szép napon. Áldásként kaptuk a jó időt egy többnapos eső után, így a szabadban tartott szentmise, szívhez szóló szentbeszéd ráhangolt bennünket az Úrra.

Már lehet látogatókat fogadni a szigorú szabályok betartásával, jó látni, hogy jönnek a hozzátartozók. Közben hallom a hírekben, hogy még nagyon óvatosnak kell lenni. Örömmel tölt el, hogy az ország vezetése a gazdasági élet újraindításán, helyreállításán dolgozik.

Már vágyom a kimozdulásra, főleg, hogy augusztusban elmehessek lelkigyakorlatra.

A kápolnánkat izolációs szobává alakították, így a közösségünk imájára sem tudtunk összegyűlni, még az ebédünket is egyedül kell elfogyasztani. Az előírt távolságok betartásával azért próbáltunk beszélgetni, de ez nem volt könnyű, mert mindnyájunk hallása kicsit kopott.

Nagyon szeretek olvasni, erre még több időm jutott, a kertben pedig naponta többször is sétálok, gyönyörködöm a természet ébredésében, a virágok tarkaságában.

Az egyik platánfa odvában lakik egy bagoly, figyelgetem az életét, nevet is adtam neki: Bubu. Hozzá beszélek is, amit ő nagy szemekkel nézve figyel. Szeretem az állatokat. Tahiban van egy cicánk, vele is hamar összebarátkoztam, az közelebbi, „személyesebb” barátság, mert meg tudtam simogatni is, de a baglyot csak távolról tudom szemlélni. Az itt dolgozó munkatársak is szeretik, hiszen találkoznak vele munkába jövet, illetve este, hazafelé menet. Néha hosszabb időre eltűnik, olyankor várjuk vissza. Rendtársaimtól kaptam róla egy kinyomtatott képet, ami nagyon kedves számomra.

Obendorf Beatrix SJC

➤ Kedves Testvérek!

Ferenc atya betegsége miatt a hétfői miserend (Jún. 27- 28.) a következőképpen módosul:

27. szombat: 17 órakor gyászmise

18 órakor igeliturgia áldoztatással

28. vasárnap: **11 órakor szentmise**

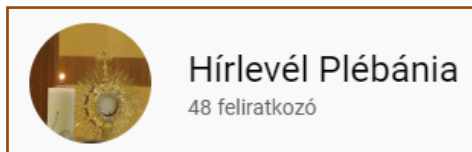
18 órakor szentmise

Kérjük a testvéreket, a változásokról értesítsék egymást!

- Július közepéig a templomunk csütörtökönként 8-21 óra között nyitva van, ez idő alatt betérhetünk az Oltáriszentségben köztünk lévő Jézushoz.
- A Karitászcsoport **2020. augusztus 3-7** között tartott napi foglalkozásaira a múlt heti Hírlevelében megírtak szerint lehet jelentkezni **július 15-ig**.

- **Mindnyájatoknak hálásan köszönjük a májusi és júniusi litániákban való részvételt, az együtt imádkozást. Az alkalmak bármikor visszanezhetők Hírlevelünk youtube csatornáján:**

<https://www.youtube.com/channel/UCwmttSekQ4BJSquWp7-Z-3g/featured>

- **Ugyanígy köszönjük visszajelzéseiteket a Hírlevélről is! Ezeket továbbra is szeretettel várjuk, s arra is biztatunk benneteket, hogy keressetek meg bennünket mindnyájunk gazdagodására szolgáló, közkinccsé tehető élményeitekkel!**

KIADJA A MAGYAROK NAGYASSZONYA RÓMAI KATOLIKUS EGYHÁZKÖZSÉG,
PÉCEL.

Szerkeszti a plébános engedélyével: Csokonay Anna, Kurczina Terézia SJC, Varga Ili.
Az újságba szánt írásokat a következő e-mail címre várjuk: plebania.hirlevel@gmail.com
Az írások tartalmáért a szerző nevével vállalja a felelősséget!